

Zopet je vse molčalo. Nekateri so imeli toliko sramu, da so povesili oči, drugi so zrlí ravnodušno predse . . .

Bolnik je izdihnil . . . Brat ga vzame v naročje ter se napoti ž njim proti domu . . .

»Ali je umrl Matic?« so povpraševali ljudje, ki so ga srečavali . . .
»Revež! . . . Kdo bi bil mislil, da ga stisne tako naglo! . . .«

Brat ni odgovarjal. Vedel je, da so to same mrzle besede . . . A ihtel je naglas, ko je nosil s sabo njemu drago breme . . .

Okrog prodajalnice pa so še vedno postajali ljudje in ugibali:

»Če ni tega kaznoval Bog, potem še ni nikoli nobenega! . . .
Kaj menite, brez volje božje se ne umrje kar tako . . .«

Nič, ljubica, nič . . .

Tmolknil sem . . . In težko glavó
na prsi sem sklonil ti . . .

In vprašala si me z bojaznijo,
kaj v duši se pač mi godi. —

Nič, ljubica, nič . . . To bil je samó
za trenotek bolesten nemir.

Jaz zopet sem čil, jaz zopet sem zdrav
in iti čem novo tir.

Glej, tam nad goro, nad daljno goro
mogočno zarja rdi —

In krog zarje te — znanilke luči —
pač tisoč junakov stoji.

In vabijo me in kličejo me
za prosveto in svobodo v boj —

Ah glej, po poljanah se že je razlil
mogočnih žarkov nebroj . . .

Nič, ljubica, nič . . . To bil je samo
za trenotek bolesten nemir.

Jaz zopet sem čil, jaz zopet sem zdrav
in iti čem novo tir.

V. S. Fedorov.

